

Beg vlade v Srbijo

Kar štirje ministri bodo jutri raje kot pred poslanci v Srbiji. Pred sredo, ko bo državni zbor razpravljajal o arbitražnem spodrsaljaju **Simone Drenik** z **Jernejem Sekolcem**, ki je zaznamovala arbitražno presojo o meji s Hrvaško, pa bo v Srbiji tudi naš premier **Marjan Šarec** (LMŠ), ki pa bo v ponedeljek poslancem še odgovarjal na vprašanja.

Srbija za ministre pomembnejša od DZ

Pred poslance, ker bodo raje na Balkanu, ne bo notranjega ministra **Boštjana Poklukarja** (LMŠ), gospodarskega ministra **Zdravka Počivalška** (SMC) in infrastrukturne ministrice **Alenke Bratušek** (SAB). Po 15 uri pa bo v Srbijo odletel tudi še obrambni minister **Karl Erjavec** (DeSUS). Od štirih šefov strank v vladi bodo manjkali kar trije. Ker je kmetijska ministrica **Aleksandra Pivec**, ki januarja naskakuje Erjavčev položaj v DeSUS, zbolela in bo zunanji minister **Miro Cerar** na srečanju zunanjih ministrov v Madridu, pred poslanci ne bo skoraj pol vlade. Dopis, ki priča o tem, si lahko preberete [tukaj](#). Kdaj morajo ministri pred poslance je dolgo načrtovano in obisk balkanske države, s katero levo liberalna vlada goji nenavadno globoke odnose, ni neka višja sila.

Bo pa predsednik državnega zbora **Dejan Židan** (SD), ki ostaja v državi, po skoraj treh mesecih od Šarca le dobil obvestilo, da mu za ministrico za razvoj evropski denar predlaga avstrijsko Slovenko in prej avstrijsko poslanko **Angeliko Mlinar**, ki so ji iz vlade uspeli svetlobno hitro urediti slovensko državljanstvo. Tak je nacionalni interes, so ugotovili na vladi.

Do konca tedna bodo Mlinarjevo koalicijski poslanci najbrž tudi že volili. Zdi se, da v četrtek. Ali bo to tudi uspelo, pa bo odvisno od Levice **Luke Mesca** in SNS **Zmaga Jelinčiča**, ki ne smeta biti proti. Ker sicer lahko nova državljanka ostane brez funkcije v vladi, ker so stranke, ki jo sestavljajo, lani pač povečini močno izgubile volitve in nimajo večine.

V Srbijo se predstavniki te manjšinske vlade odpravljajo, ko je evropski pravobranilec ravno ocenil, da je naša vlada zgrešila, ko je sprožila spor proti Hrvaški pred sodiščem EU in da bo zase in za sosednjo državo morala poravnati tudi vse stroške. Zgrešila je vlada prejšnjega premiera Mira Cerarja, zdaj zunanjega ministra, ki je tožila sosednjo Hrvaško, ker ta še kar ne priznava rezultata arbitraže.

Ko Soa povozi Sovo

Povrhu bodo v parlamentu sredi tedna za zaprtimi brati razpravljali še o poročilu komisije za nadzor obveščevalcev, kako sta predstavnica zunanjega ministrstva **Simona Drenik** in arbiter **Jernej Sekolec** v prostem času po nezavarovanih telefonskih linijah klepetala o interesih države in presojanju sodišča o meji med državama, pogovore so snemali obveščevalci sosednje države in jih pozneje uporabili, da arbitraže sosedje

zdaj ne priznajo.

Ti klepeti so bili krasno ogledalo uspehov naše zunanje politike in sposobnosti naše tajne službe, da zavaruje nacionalne interese. Nesposobnosti Sove, namreč, ki se tradicionalno bolj ukvarja z ovajanjem in političnim diskreditiranjem opozicijskih politikov, praviloma desnih, pa še novinarjev, očitno pa precej manj z resnim delom v dobro države. Kako drugače pojasniti zgodbe o desnih ekstremistih in Šišku, pa preganjanje vprašanj o zaposlovanju Nataš, ko je Sova hrvaška obveščevalna služba povozila na celi črti, ko gre res za vitalne interese države.

Za to so sicer krivi tudi vladajoči politiki, a to podobe ne spremeni. In tudi to, da [opozicijski nadzorniki v parlamentu ugotavljajo](#), da je Sova pri Drenikovi naredila vse, kar je lahko, nič ne spremeni. Če bi naredili vse, o točni vsebini posnetih telefonskih pogovorov med Drenikovo in Sekolcem preprosto ne bi brali v tisku v sosednjih državah.

Ni pa Drenikova nič kriva za težave v sporu o arbitraži zdaj. EU in sodišče EU za to ni pristojno, je tožbo proti Hrvaški prejšnje vlade **Mira Cerarja**, ocenil evropski pravobranilec **Priit Pikamäe**. Ne zaradi zapletov med presojanjem. Sodišče lahko sicer odloči drugače, pravobranilec pa je ocenil, da je naša država izbrala napačno sodišče za spor.

Mnenje pravobranilca je še en hladen tuš za našo izvršno oblast, ki sosednjo državo tradicionalno podcenjuje in serijsko izgublja vse spore. Porazi naših "vrhunskih strokovnjakov" nikakor niso poceni in tudi ta, če se zgodi, ne bo. Država s tem izgublja ugled, pa tudi finančno to skupnost veliko stane.

Dva precej razvpita primera iz preteklosti so varčevalci naših nekoč državnih bank na Hrvaškem in v BiH in elektrika iz nuklearke. Pri varčevalcih se je vlada nove države, vodil jo je **Janez Drnovšek**, odločila, da ne bo prevzela dolgov NLB (prej LB) do varčevalcev na Hrvaškem in v BiH, kar je državo po izgubljenem pravnem sporu stalo okoli tristo milijonov evrov. Odločitev, da sosednja Hrvaška ne dobi več elektrike iz skupne nuklearke, ki jo je leta 1998 podpisal **Metod Dragonja** (takrat LDS, danes SAB), pa je po izgubljenem sodnem sporu stala več kot 50 milijonov evrov. Več lahko preberete tukaj: [PORAZI S HRVAŠKO: NLB 300 MILIJONOV, NUKLEARKA 50 MILIJONOV.](#)

Tudi arbitraža nikakor ni bila poceni. Že začelo se je z referendumom, ki je stal štiri milijone in na katerem je tedanji premier **Borut Pahor** (takrat SD) komaj ubranil popuščanje, da ne bo vztrajal pri ureditvi mejnega vprašanja pred vstopom Hrvaške v EU. Kar je bil prej desetletje jasen cilj slovenske politike.

Pahor se je odločil za kompromis. Popustil je. Razpletlo se je slabo. Arbitražna razmejitev za državo nikakor ni uspeh, prej obratno, povrhu pa je sosednja država še ne priznava.

Stroški arbitražnega pravdanja so bili med leti 2010 in 2017 slabih sedem milijonov evrov, pozneje pa je še dodatno stalo, ker je zaradi izstopa Hrvaške po objavi posnetkov pogovorov Sekolec Drenik vlada plačevala tudi stroške za delo arbitražnega sodišča za Hrvaško. Šlo je za 800.000 evrov.

Več o stroških arbitraže lahko preberete tukaj: [ARBITRAŽA: TIH POSVET, JAVNO PA O 800.000 EVRIH PLAČANIH TUDI ZA HRVAŠKO](#)

Medtem se pa obiski v Srbiji vrstijo z velikansko hitrostjo, premier Marjan Šarec je bil na uradnem obisku tam nazadnje konec avgusta in takrat napovedal, da bo še letos skupnost srečanje vlad obeh držav. Ki bo v torek.

Zadnja skupna seja vlad obeh držav je bilo prejšnje leto v Sloveniji.

Vlada pa nikakor nima enako dobrih odnosov z vsemi podobnimi državami na Balkanu, torej s Hrvaško, BiH, Severno Makedonijo, Črno Goro in Kosovom.

Po obiskih zadnje čase bi lahko sklepali, da je podobno močno povezana le še z Rusijo.

Nas bodo rešili čevapi?

To je sicer nenavadno, ker smo kot država del EU in Nata in bi najtesnejša zaveznitva in srečevanja pričakovali drugje. Ko gre za Balkan prav na Hrvaškem. A pravice te ali one vlade, da si sama izbira posebne prijatelje in zaveznike, ni mogoče odrekati.

Je pa dogajanje dobro pozorno spremljati, še posebej, ker so del slovenske oblasti tudi posamezniki, ki izvirajo iz drugih držav na Balkanu in ki so ambiciozni tudi v zahtevah za kolektivne manjšinske pravice za svoje skupnosti, ki jih imajo po ustavi le Madžari in Italijani in je ne more dobiti niti nemška govoreča skupnost, ki je bila na ozemlju Slovenije nekoč močno prisotna.

Več o teh ozadjih lahko preberete v članku o zadnjem obisku Šarca v Beogradu: [ŠAREC, KI NI ZA NEMŠKO MANJŠINO V USTAVI, NA OBISKU V SRBIJI](#).

V šali bi lahko rekli, da bo Angelika Mlinar (SAB), ki prihaja iz Avstrije, če ji uspe dobiti večino v državnem zboru, celo uravnoteženje, ko gre za vladajoče stranke.

Ne bo pa to zmanjšalo sramote, da bodo ministri namesto pred poslanci na obisku v Srbiji in čudnega vtisa, ko vlada toliko potuje v to državo, nič pa v sosednjo Hrvaško, kjer ne morejo le uživati v balkanski gostoljubnosti in slikanjih, je pa za nas pomembnejša kot soseda, s katero delimo številne vrednote in s katero bomo še morali reševati skupne težave.

Pa čeprav smo prave spore s Hrvaško doslej v glavnem izgubljali.

Ali prav zaradi tega.